

„Jáko b vyšel z Beer-šeby a šel do Cháranu. Dorazil na jedno místo a přenocoval tam, neboť slunce již zapadlo. Vzal jeden z kamenů, které na tom místě byly, postavil jej v hlavách a na tom místě ulehl. Měl sen: Hle, na zemi stojí žebřík, jehož vrchol dosahuje k nebesům, a po něm vystupují a sestupují poslové Boží.

Nad ním stojí Hospodin a praví: „Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu.

Tvého potomstva bude jako prachu země. Rozmůžeš se na západ i na východ, na sever i na jih. V tobě a ve tvém potomku dojdou požehnání všechny čeledi země.

Hle, já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil.“

Tu procitl Jákob ze spánku a zvolal: „Jistě je na tomto místě Hospodin, a já jsem to nevěděl!“ Bá l se a řekl: „Jakou bázeň vzbuzuje toto místo! Není to nic jiného než dům Boží, je to brána nebeská.“ Za časného jitra vzal Jákob kámen, který měl v hlavách, a postavil jej jako posvátný sloup; svrchu jej polil olejem. Tomu místu dal jméno Bét-el (to je Dům Boží). Původně se to město jmenovalo Lúz.”
Genesis 28:10-19)

Žalm 139:1-12 a 23n, Dopis do Říma 8:12-25, Evangelium Matoušovo 13:24-43

Co všechno ještě nevíme

Dříve, než se budeme věnovat udivenému Jákobovi po probuzení ze snu, dovolte mi, abych se opřel několika slovy o dveře naší sněmovní kaple. V kamenném nadpraží barokního ostění dveří směřujících ke kapli je vytesáno slovo z dnešního textu: „Dům Boží a brána nebes.“

Sněmovní kaple teď na několik týdnů osiří, jsou parlamentní prázdniny, ve kterých proběhnou některé rekonstrukce a vymění se kabely datových instalací a rozjedou se opravy restauračních zařízení. Zůstanou mi na péči jen zaměstnanci, kterých je tady také úctyhodně. Napnutí a unavení, protože do datečný provoz Sněmovny zkrátí prázdniny a čas k údržbě o jednu čtvrtinu. A také se těším na návštěvy, vždycky vítané.

Některá témata ale pojedou dále. Navzdory prázdninám. Nepřipojuji se k hodnocením a poznámkám k české politice na sociálních sítích, protože vím, že nic nezmění. Říkám jim politikaření, protože nevyvrcholí ve skutečném volebním souboji. Lidé, kteří je píš í, nechťejí vstoupit do boje o hlasy občanů. Politikaří.

Pokud poznámky tvoří politici o sobě navzájem, respektuji to, protože se to dá chápat právě jako součást volebního zápasu. Ale ani to nedělám a nepřeposílám. Nesloužím stranám, ale lidem.

Pokud někomu potřebuji něco říci a jsem si jist, že mu to neřekl nikdo jiný a jemu samotnému to nedojde, tak to udělám rovnou. Totéž ale může udělat kdokoli v poslaneckých kancelářích volebních obvodů. Není to třeba psát na zeď a tesat do kamene.

Architekt Josef Pleskot vepsal do kamene ta Jákobova slova plná bázně, protože naproti konírně by nikdo kapli nečekal. Jákob také nečekal mnoho věcí. V závětrí maminčiny péče a ve stínu tatínkových stanů vůbec netušil, že Lúz může vypadat tak děsivě. Nám zní Lúz podobně, jako lůza, ale má úplně jiný původ. Jákob měl Lúz jako mandloň (to je význam toho slova). Zn í to poeticky a vždycky to bylo místo v přízni bohů, s nimiž se tam smlouvalo, dávaly se jim oběti a vyprošovala se přízeň. Správná volba, ale v přísvisu nočních děsů, které Jákob viděl s hlavou na kameni, to tak nemusí vypadat. Jákob byl otřesen.

Považte, máme své dětské představy a najednou je všechno jinak. Už tu není maminka se svačinou a do mandloňového světa pohádek nevedla snadná cesta, jako kdysi. A hle!¹ Jákob zažil něco, co neznal. Zažil dotek všemohoucího Boha, bázeň, hrůzu z jeho svrchovanosti. Dům Boží a brána nebe, to samo zní zvláště. Navíc viděl široké schodiště zikkuratu, po němž stoupají a klesají duchovní by-

¹ Měl sen: „**Hle!**“ (hebrejsky ve-hinei) – Viděl žebřík postavený na zemi, jehož vrchol dosahoval k nebesům. „**Hle!**“ – Po něm vystupovali a sestupovali Boží poslové. „**Hle!**“ – Nad ním stál Hospodin a řekl: „Já jsem Hospodin, Bůh tvého otce Abrahama a Bůh Izákův. Zemi, na níž ležíš, dám tobě a tvému potomstvu. Tvé potomstvo bude jako prach země; rozptýlíš se na západ i na východ, na sever i na jih. Skrze tebe a tvé potomstvo dojdou požehnání všechny čeledi země. „**Hle!**“ – Jsem s tebou. Budu tě chránit, ať půjdeš kamkoli, a přivedu tě zpět do této země, neboť tě neopustím, dokud nesplním to, co jsem ti slíbil.“

tosti. Jakýsi eskalátor, který znamenal zvláštní Boží péči. Andělé kmitají a nakonec se sklání nad Jákobem sám Hospodin.

Lidé stoupají do nebe manželského vztahu s mnoha představami maminek a tatínků. Jiní stoupají do výšin obchodního zastoupení, aby zjistili, že pravda je jiná, než se říkalo. Také se dostanete celkem rychle do výsadní politické pozice. V mládí či ve zralém věku poznáte kluzký povrch výšin. Tam vždycky fouká - jak se říká o Pražském hradě. A někdo na těch výšinách či v podhradí lehko ofoukne a není úplně v pořádku. Cítí se důležité, spasitelsky, tak hezky a mocně.

Dovoluji si říci, že jsou věci, které tihle horolezci nevěděli, když se vydali na cestu na výšiny. A ještě dosud některé věci neví. Nevíme toho moc o sobě, víme málo o skutečné moci, která hýbe světem - a není to ta cestou do Asie a skutečná moc není nikde za oceánem. Potřebujeme se trochu zastavit, složit poklonu a dát skutečnosti nové jméno. Lúz nepřestalo být pro někoho Lúz, ale pro Jáka to byl Dům Boží, tedy Bét-el. A hle! Jákob tam nechal kus sebe sama a vylil na kámen olej, který si nesl. Spočinul na tom kameni svou rukou. Podobně, jako při křtu a konfirmaci či jiným slovem birmování, se dotýkáme Všemohoucího hrozného a milujícího Boha, také Jákob prožil zasvěcení a dostal úkoly. A my také už nejsme sami svoji, křest nevlastníme, křtem jsme vstoupili do Božího vlastnictví se vším všudy.

A Jákob to potřeboval vědět. Potřeboval poznat pravou hrůzu, aby se nebál napodobenin boha. Tím, že přišel do Rovin Aramských, vstoupil do světa podivné magie a tvrdého hmotářství. Tam bylo jen něco za něco. Nic nebylo zadarmo, byť byl Jákob u strýčka, bratra milované maminky. Čekala jej Bo-lavá a zlá zjištění. Ale Jákob už měl jistoty, jichž se dotkl v té děsné noci. Co by jej mohlo vylekat víc? Kdo by mu mohl dát víc, než Bůh? "A hle! Já jsem s tebou. Budu tě střežit všude, kam půjdeš, a zase tě přivedu do této země. Nikdy tě neopustím, ale učiním, co jsem ti slíbil."

Shrňme si to:

1. Před tím, než nabouráme do složitého světa a zjistíme, že jsme jen lidé; před tím vším potřebujeme setkání s Bohem, ne tím mýdlovým a barvotiskovým, ale tím všemohoucím strašným a přesto milujícím. Není jiné cesty!
2. Církev má zprostředkovávat právě toto zasvěcení. To ale nepřichází ve voňavém oleji, v tom křížmu požehnání. Zasvěcení nemůže zprostředkovat hrozivá krása architektury, hřmot varhan či nějaká starověká věrouka zprostředkovaná přísnou autoritou té či oné církve. Zasvěcení přichází na cestě kříže s Kristem, kde ztrácíme iluze o sobě i o světě. Tohle měli učedníci. Jdeme tu cestu s nimi.
3. Nenechme se vylekat zběsilým světem, kde vládne moc, peníze a vliv. A někdy jen lidská hloupost a tvrdost, která umí pořádně vylekat a rozplakat. Ale kdo by se bál světa se všemi jeho bolestmi, když zná živého Boha?! Že, Jákobe?

My už víme s apoštolem Pavlem: *"Jsem jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu."* (Římanům 8:38n)